

[Ole Bjørn Kraft.]

der forbliver en Mulighed for den danske Rigsdag og for det danske Folk til i Tide at kunne ændre vor Politik, hvis det bliver nødvendigt for at naa Resultater for Sydslesvig. Det er ud fra dette vort Synspunkt, for at bevare dette Sammenhold, for at prøve den Politik til Ende, som er blevet begyndt, at vi i Dag kan give Tilslutning til den Dagsorden, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft i sin Egenskab af Ordfører for det største af de Partier, der stiller denne Dagsorden, har forelagt det høje Ting. I denne ændres intet i den officielle Politik, som Danmark hidtil har ført, men man understreger, og nu med hele den danske Rigsdag bag sig, at Rigsdagen ønsker et fortsat energisk Arbejde fra Udenrigsministeriets Side for at gennemføre det, som Danmark har fremført over for Stormagterne.

Ud fra disse Betragtninger maa vi altsaa afvise den Dagsorden, som er blevet stillet af Dansk Samling, og give Tilslutning til den Dagsorden, der er stillet af Ordførerne for de 4 Partier.

Nørlund: En Ting er jeg enig med den ærede Forespørger (Størmose) og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft i, nemlig at det er absolut formaalstjenligt og nødvendigt, at dette Ting selv beskæftiger sig med mange af de udenrigspolitiske Spørgsmaal, som spiller saa stor Rolle for vort Land. Vi kan ogsaa give Tilslutning til den ærede Forespørgers Udtalelser om den ganske fejlagtige Stilling, det udenrigspolitiske Nævn efterhaanden har faaet i vort konstitutionelle Liv, og derfor kan man hilse det velkomment, at der her bliver en Anledning til for Offentlighedens Øjne at tage Stilling til de sidste Faser i det sydslesvigske Spørgsmaal.

Der er ikke for os Anledning til ved denne Lejlighed at fremsætte vort principielle Syn paa det sydslesvigske Spørgsmaal — det har der flere Gange været Lejlighed til, og det er ikke det, jeg vil gøre nogle Bemærkninger om her. Men det er jo efterhaanden blevet saadan, at Danmarks Behandling af sit Grænsespørgsmaal mod Syd er ved at blive en Fabel for Omverdenen og Samtiden — det gælder baade Indland og Udland. Snart hver Maaned har vi stor Krise herhjemme paa det sydslesvigske Spørgsmaal, som efter forskellig Dramatik afsluttes med en Enighed, som ingen Enighed er. Det stiller store Krav til den højtærede Udenrigsministers formelle Evner til at finde paa Formuleringer, der kan kalke den Grav til, som eksisterer mellem de forskellige Opfattelser, der nu engang raader blandt

de forskellige Grupper og Personer i denne Sal. Og udadtil betyder det, at vi afsender Noter, som i Taageslør fremstiller, hvad det egentlig er, der er Danmarks Hensigt i dette Fremtidsspørgsmaal, simpelt hen fordi disse Noter er formuleret med selve det Formaal, at de kan fortolkes derhen, hvor man ønsker at fortolke dem. Det er nærmest en Art Rebusser, man sender rundt omkring til Stormagterne, og saa er man endda saa elskværdig fra dansk Side at forelægge forskellige danske Løsninger paa disse Rebusser! Det er kommet saa vidt, at man fra engelsk Side direkte har spurgt os, Sort paa Hvidt: Hvad er Meningen med jeres Politik, hvad er det I ønsker? Og saa sender man en ny indviklet Logogrif af Sted! Ganske bortset fra, at dette naturligvis ikke kan højne Danmarks Anseelse, maa det dog ogsaa være klart, at det paa alle Omraader vanskeliggør det for os at trænge igennem med det, der er vore Interesser og vore Krav. Jeg er f. Eks. ikke et Øjeblik i Tvivl om, at den ikke særlig klare Stilling, man har indtaget, med Hensyn til Flygtningene i Sydslesvig, og den Maade, man har opereret med hele dette Spørgsmaal paa, i høj Grad maa have skadet vor Interesse i at trænge igennem med Spørgsmaalet om de tyske Flygtninge her i Danmark.

Og indadtil er det saadan, at man efterhaanden søger at indbilde Folk, at Grænsespørgsmaalet kun er et Spørgsmaal om Danmarks Forhold til Sydslesvig. Det er bekendt, at man især fra aktivistisk Side taler om Faren for vor Sydgrænse og motiverer hele sin Politik med denne Fare, men det er ganske klart, at den Fare, der maatte bestaa mod vor Sydgrænse, ikke alene drejer sig om Sydslesvig, men om Forholdet mellem Danmark og Tyskland, og det har altid været saadan i vor Historie, at Truslen sydfra er udgaaet fra Berlin og ikke fra Kiel. Derfor kan det beklages, at man vier Spørgsmaalet om Danmarks Stilling til den fremtidige Ordning af Tyskland saa forholdsvis ringe Opmærksomhed og herhjemme meget ensidigt fæster sin Opmærksomhed ved Spørgsmaalet om Sydslesvig og det alene. Det er ikke unaturligt, at der i den danske Befolkning findes en Utryghed med Hensyn til, hvad der kan ske med vor Sydgrænse i Fremtiden. Det, vi lærte den 9. April, er jo ikke glemt, men jeg tror, at det, som man i stadig stigende Grad bliver klar over, er, at Tyskland maa ikke blixe stærkt, før vi har Vished for, at Nazismen er udryddet. Det var Nazismen, der betød den tyske Trusel i 1940. Det, det gælder om, er at sikre en demokratisk Opbygning i